

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)
den 23 april 2002 *

I mål C-62/01 P,

Anna Maria Campogrande, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, Bryssel (Belgien), företrädd av A. Krywin, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 5 december 2000 av förstainstansrätten (fjärde avdelningen) i mål T-136/98, Campogrande mot kommissionen (REGP 2000, s. I-A-267 och II-1225), i vilket det förs talan om att denna dom delvis skall upphävas, att domstolen skall fastställa att sexuella trakasserier har förekommit och förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta den ideella skada som är en följd av det ansvarsgrundande beteendet,

* Rättegångsspråk: franska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Berardis-Kayser, i egenskap av ombud, biträdd av D. Waelbroeck, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna J.-P. Puissochet (referent) och J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 24 januari 2002 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Anna Maria Campogrande har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 9 februari 2001, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen och motsvarande bestämmelser i EKSG- och Euratomstadgorna för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 5 december 2000 i mål T-136/98, Campogrande mot kommissionen (REGP 2000, s. I-A-267 och II-1225, nedan kallad den överklagade domen), i den utsträckning det häri fastställdes att det inte styrkts att hon varit utsatt för sexuella trakasserier och hennes skadeståndsyrkande ogillades.

Bakgrund till tvisten

- 2 Anna Maria Campogrande är tjänsteman i lönegrad A 4 vid Europeiska gemenskapernas kommission. Vid tidpunkten för de omständigheter som ligger till grund för tvisten tjänstgjorde Anna Maria Campogrande vid direktorat B "Latinamerika" vid kommissionens generaldirektorat för "Yttre förbindelser: Södra medelhavsområdet, Mellanöstern, Latinamerika, Södra och sydöstra Asien samt samarbete nord-syd". Chef för direktorat B var då A.
- 3 Efter att ha vidtagit vissa informella åtgärder gav Anna Maria Campogrande in en begäran om bistånd till kommissionen den 27 juni 1997 i enlighet med artikel 24 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), vilken även utgör en begäran i den mening som avses i artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna. I denna begäran påstod klaganden

att A, under ett möte den 27 februari 1997, gett henne en klapp på den nedre delen av ryggen tillsammans med följande uttalande: "Som ni kan konstatera är mitt direktorat mycket väl representerat av kvinnor." Enligt klaganden utsattes hon under A:s ledning under ett flertal år för "kommentarer om [sin] person och upprepade olämpliga närmanden som definitivt ligger utanför en normal yrkesrelation". Händelsen den 27 februari 1997 var "droppen som fick bägaren att rinna över".

- 4 Då hon inte erhöll något svar på sin begäran om bistånd, anförde klaganden den 21 januari 1998 klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot det tysta beslutet om avslag på denna begäran.
- 5 Till följd av detta klagomål inledde generaldirektören för generaldirektoratet för personal och administration (GD IX) en administrativ utredning mot A. A medgav att han gjort sig skyldig till det omtvistade handlandet men gav emellertid en annan version av de faktiska omständigheterna än Anna Maria Campogrande och bestred att han gjort sig skyldig till sexuella trakasserier. Det framkom för övrigt att övriga personer som deltagit i mötet den 27 februari 1997 inte hade något minne av händelsen, vilken de dessutom inte hört talas om.
- 6 Den administrativa utredningen ledde inte till något uttryckligt beslut beträffande klagandens begäran om bistånd och klagomål. Generaldirektören för GD IX tillställde emellertid klaganden rapporten från denna utredning den 29 oktober 1998, vari slutsatsen drogs att "skäl saknas för att med säkerhet kunna anta att A:s omtvistade handlande begåtts med avsikt att förnedra Anna Maria Campogrande i egenskap av kvinna".
- 7 Det var mot bakgrund härav och innan hon erhållit rapporten från utredningen som klaganden, den 20 augusti 1998, väckte talan vid förstainstansrätten med

yrkande om att det tysta beslutet av den 21 januari 1998 om avslag på hennes klagomål skulle ogiltigförklaras samt att kommissionen skulle förpliktas att ersätta den ideella skada hon lidit på grund av det ifrågasatta beslutet.

Den överklagade domen

- 8 Vad för det första gäller frågan huruvida kommissionen med fog kunde vägra Anna Maria Campogrande bistånd erinrade förstainstansrätten om att administrationen är skyldig att på ett snabbt, seriöst och konfidentiellt sätt handlägga klagomål som rör sexuella trakasserier och att informera klaganden om hur klagomålet kommer att följas upp. Förstainstansrätten fastställde att eftersom de påstådda sexuella trakasserierna i förevarande mål hade bestridits var kommissionen skyldig att inleda en utredning för att fastställa de faktiska omständigheterna och, i förekommande fall, göra en bedömning av vad som var en skälig ersättning. Förstainstansrätten ansåg särskilt det vara ovidkommande att klaganden inte bevisat att hon lidit någon materiell skada till följd av de påstådda trakasserierna och att det inte styrkts att A haft för avsikt att förnedra henne och sedermera bett henne om ursäkt.
- 9 Sedan förstainstansrätten fastställt skyldigheten att göra en omsorgsfull och snabb utredning, bedömde den att den omständigheten att utredningen inletts sju månader efter det att begäran om bistånd inkommit, såsom kommissionen gjort, inte överensstämmer med de krav som sammanhänger med biståndsskyldigheten. Förstainstansrätten konstaterade likaså att, även om det i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna inte föreskrivs en skyldighet att i samtliga fall fatta beslut om en begäran, kommissionen var skyldig att snabbt utreda klagomål som rör sexuella trakasserier. Förstainstansrätten ansåg dessutom att den omständigheten att A inte längre arbetade för kommissionen och att de påstådda trakasserierna på grund härav med nödvändighet upphört, inte hade till följd att skyldigheten att snabbt inleda en utredning upphör.

- 10 Förstainstansrätten drog slutsatsen att kommissionen åsidosatt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna samt rådets resolution 90/C 157/02 av den 29 maj 1990 om skydd för kvinnors och mäns värdighet på arbetet (EGT C 157, s. 3), och kommissionens rekommendation 92/131/EEG av den 27 november 1991 om skydd för kvinnors och mäns värdighet på arbetet (EGT L 49, 1992, s. 1). Av dessa skäl ogiltigförklarade förstainstansrätten det tysta beslutet om avslag på klagandens begäran om bistånd.
- 11 Förstainstansrätten biföll emellertid inte Anna Maria Campograndes talan i dess helhet, eftersom yrkandet om skadestånd ogillades. Förstainstansrätten fastställde för det första att yrkandet om ersättning för de repressalier som sökanden påstår sig ha lidit sedan hon inkommit med klagomål inte kunde tas upp till prövning, eftersom något regelmässigt administrativt förfarande inte ägt rum då klaganden inte nämnt dessa repressalier i sitt klagomål.
- 12 Förstainstansrätten konstaterade för det andra att klagandens yrkande om att förstainstansrätten skulle förplikta kommissionen att återupprätta sökandens karriär går utanför gemenskapsdomstolarnas behörighet, vilka enligt fast rättspraxis inte kan rikta några förelägganden till institutionerna.
- 13 För det tredje ansåg förstainstansrätten, vad gäller den ideella skada som sökanden lidit till följd av den osäkerhet som kommissionen lämnat henne i vad gäller utgången av biståndsbegäran och beträffande resultaten av den administrativa utredningen, att ogiltigförklaringen av det omstridda beslutet med hänsyn till omständigheterna i målet i sig utgjorde en lämplig ersättning för denna skada. Förstainstansrätten fastställde dessutom att klaganden inte lidit någon ideell skada.
- 14 Förstainstansrätten ogillade därför yrkandet om skadestånd.

Överklagandet

- 15 I sitt överklagande har Anna Maria Campogrande yrkat att domstolen skall
- upphäva den överklagade domen i den del den ogillar yrkandet om skadestånd,
  - fastställa förekomsten av de sexuella trakasserier hon utsatts för samt den skada som följt härav för henne,
  - förplikta kommissionen att betala skadestånd enligt vad domstolen fastställer, samt
  - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 16 Anna Maria Campogrande har åberopat fyra grunder. Den första grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten, huvudsakligen på grund av att det föreligger en motsägelse i skälen till den överklagade domen. Den andra grunden avser åsidosättande av gemenskapsrättsliga bestämmelser samt domstolens rättspraxis beträffande nya grunder. Den tredje grunden avser vägran att döma då förstainstansrätten inte prövat villkoren för kommissionens ansvar och den sista grunden avser åsidosättande av rätten till försvar.

- 17 Kommissionen har i huvudsak yrkat att domstolen skall avvisa överklagandet eller, i varje fall, ogilla överklagandet såsom grundlöst. I andra hand har kommissionen yrkat att domstolen, för det fall den upphäver den överklagade domen, skall återförvisa målet till förstainstansrätten för att den på nytt skall pröva klagandens talan. Kommissionen har i varje fall yrkat att Anna Maria Campogrande skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i överklagandet.

Domstolens bedömning

Den första grunden, beträffande åsidosättande av motiveringsskyldigheten

- 18 Enligt den första delen av denna grund innehåller den överklagade domen en motsägelse i motiveringen, eftersom förstainstansrätten, genom att vägra att förplikta kommissionen att ersätta klaganden, inte dragit samtliga konsekvenser av det allvarliga handlande som lades kommissionen till last. Att handlandet var allvarligt medgavs av förstainstansrätten i motiveringen till den överklagade domen.
- 19 Såsom kommissionen påpekat ankom det på förstainstansrätten att, oavsett hur allvarliga de faktiska omständigheterna var, bedöma vad som var den mest lämpliga ersättningen för den skada som följt därav. En sådan bedömning, även om den i ett senare skede skulle visa sig ogrundad, kan inte anses utgöra en motsägelse i motiveringen till den överklagade domen. Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första delen av den första grunden.
- 20 Enligt den andra delen av den första grunden är motiveringen av den överklagade domen motstridig, bristande och felaktig vad gäller de sexuella trakasserier som klaganden varit utsatt för. Det föreligger enligt klaganden en motsägelse mellan

konstaterandet i den överklagande domen att A gjort sig skyldig till ett sexuellt beteende gentemot klaganden och förstainstansrättens fastställande, som dessutom är formulerat på ett bristfälligt sätt, att klaganden inte bevisat att hon utsatts för sexuella trakasserier samt lidit en ideell skada.

- 21 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten i punkterna 68—70 i den överklagade domen gjort skillnad mellan den ideella skada som klaganden lidit på grund av kommissionens bristande agerande till följd av hennes klagomål, eftersom denna skada ersatts genom ogiltigförklaringen av det omtvistade beslutet, och den ideella skada som klaganden åberopat och som är följden av sexuella trakasserier vilka hon inte styrkt. Dessa sexuella trakasserier är skilda från den enskilda händelsen den 27 februari 1997 och som A inte bestridit.
- 22 En dylik motivering är sammanhängande och tydlig och ger även svar på Anna Maria Campograndes argument. Talan kan därför inte heller vinna bifall på den andra delen av den första grunden.
- 23 Genom den tredje delen av den första grunden har Anna Maria Campogrande påstått att det förekommer en motsägelse i den överklagade domens motivering, vilken visar en vägran att döma, med hänsyn till att förstainstansrätten som bevisning använt en administrativ utredning som den kritiserat och vars innehåll klaganden dessutom bestridit.
- 24 Det är emellertid ostridigt att förstainstansrätten med stöd av artiklarna 225 EG och 51 i EG-stadgan för domstolen, i mål om skadestånd, är ensam behörig att bedöma huruvida en skada föreligger och orsakssambandet mellan denna och den skadegörande handlingen, med undantag för då bevisningen missuppfattas (dom av den 16 september 1997 i mål C-362/95 P, Blackspur DIY m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-4775, punkterna 28 och 29). I förevarande mål framgår det emellertid av handlingarna i målet att förstainstansrätten, utan att

missuppfatta dem, har använt samtliga bevis som har stått till dess förfogande. Dessa bevis är för övrigt samstämmiga och Anna Maria Campogrande har inte ifrågasatt riktigheten av dem. Denna del av den första grunden, som syftar till att domstolen skall ersätta förstainstansrättens bedömning av bevisningen med sin egen, kan inte godtas med tillämpning av artiklarna 225 EG och 51 i EG-stadgan för domstolen.

- 25 Enligt den fjärde delen av den första grunden är motiveringen av den överklagade domen bristfällig och felaktig, eftersom förstainstansrätten gjort en felaktig tolkning av klagandens betyg och använt sig av dessa för att fastställa att de yrkesmässiga svårigheter klaganden mött inte var orsakade av sexuella trakasserier. Klaganden har emellertid hävdade att hennes tillfälligt lägre betyg sammanhänger med de trakasserier hon utsatts för.
- 26 Genom denna del av grunden riktar klaganden kritik mot den bedömning som förstainstansrätten är ensam behörig att göra. De grunder som avser att förstainstansrätten gjort en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna kan, såsom erinrats i punkt 24 i förevarande dom, inte tas upp till sakprövning. Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den fjärde delen av den första grunden.
- 27 I den sista delen av den första grunden har Anna Maria Campogrande påstått att den omständigheten att förstainstansrätten inte uttalat sig om huruvida sexuella trakasserier förekommit samt om de omständigheter under vilka den administrativa utredningen gjorts visar en vägran att döma. Denna vägran är desto allvarligare eftersom klagandens bestridande avsåg de allmänna principerna om rätten till försvar och berättigade förväntningar.
- 28 Det framgår emellertid tydligt av artikel 70 i den överklagade domen dels att förstainstansrätten inte ansett sexuella trakasserier föreligga utan i stället kvalificerat det beteende som klaganden kritiserat som endast "vänskapliga

påståenden eller sammanträffanden”, dels att vad som särskilt fastställts i den rapport som Anna Maria Campogrande kritiserat är en redogörelse för de faktiska omständigheterna som hon själv skrivit och som bilagts nämnda rapport. Det framgår således att de anmärkningar som klaganden gjort har bemötts på ett tillräckligt sätt och att även den sista delen av den första grunden följaktligen saknar fog.

Den andra grunden, avseende åsidosättande av gemenskapsrätten och rättspraxis beträffande nya grunder

- 29 I den andra grunden har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att ha åsidosatt gemenskapsrättsliga bestämmelser samt domstolens rättspraxis beträffande nya grunder genom att, på grund av att något regelmässigt administrativt förfarande inte ägt rum, ogilla hennes yrkande om skadestånd för den skada hon lidit till följd av repressalier sedan hon inkommit med klagomål.
- 30 Hon har hävdat att detta skadeståndsyrykande inte utgör någon ny grund som är förbjuden enligt artikel 42 i domstolens rättegångsregler utan ett argument till stöd för de grunder som redan ingår i talan. Klaganden har förklarat att hon hela tiden, såväl i sitt klagomål som i talan, gjort anspråk på ersättning för samtliga skador som sammanhänger med de sexuella trakasserier hon utsatts för. Den skada som följt av de repressalier hon utsatts för sedan hon inkommit med klagomål utgör endast en del av den skada hon ursprungligen klagade på.
- 31 Klaganden undrar dessutom om artikel 42.2 i domstolens rättegångsregler, enligt vilken klaganden har möjlighet att åberopa nya grunder under rättegången, om de ”föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under [det skriftliga] förfarandet”, skall tolkas så att den även möjliggör för

klaganden att åberopa nya grunder som grundas på en faktisk omständighet som uppkommit mellan den tidpunkt då klagomålet ingavs och den då talan väcktes inför förstainstansrätten.

- 32 Domstolen erinrar vad gäller denna sista punkt om att situationen i förevarande mål radikalt skiljer sig från de omständigheter som avses i rättegångsreglerna, eftersom då en ny faktisk omständighet framkommer efter det att ett klagomål ingetts men innan talan väckts vid förstainstansrätten, vilket är fallet i förevarande mål, det alltid är möjligt att komplettera eller ändra det ursprungliga klagomålet innan talan väcks inför förstainstansrätten.
- 33 Vad gäller skälet för detta fastställande av klagomålets innehåll, erinrar domstolen för det första om att det administrativa förfarandet enligt fast rättspraxis syftar till att i första hand möjliggöra en uppgörelse i godo av tvister mellan tjänstemän eller övriga anställda och administrationen. För att ett sådant förfarande skall kunna uppnå sitt syfte krävs att tillsättningsmyndigheten på ett tillräckligt exakt sätt får kännedom om den kritik som vederbörande riktar mot det omtvistade beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 1976 i mål 58/75, Sergy mot kommissionen, REG 1976, s. 1139, punkt 32). Domstolen vill dessutom precisera att administrationen inte skall tolka klagomål restriktivt utan i stället skall utreda dem förutsättningslöst.
- 34 Även om yrkandena inför gemenskapsdomstolen i personalmål för det andra skall ha samma föremål som dem som anförts i klagomålet och endast innehålla anmärkningar som rör samma sak som dem som åberopats i klagomålet, kan dessa anmärkningar enligt fast rättspraxis utvecklas under domstolsförfarandet genom att grunder och argument anføres som inte nödvändigtvis förekom i klagomålet, men som har ett nära samband med detta (dom av den 20 maj 1987 i mål 242/85, Geist mot kommissionen, REG 1987, s. 2181, punkt 9).

- 35 Härav följer såsom Anna Maria Campogrande hävdade att innehållet i klagomålet inte syftar till att på ett strikt och definitivt sätt binda domstolsförfarandet, under förutsättning att domstolsförfarandet inte ändrar vare sig grunden eller föremålet för klagomålet (dom av den 7 maj 1986 i mål 52/85, Rihoux m.fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 1555, punkt 12). Det är därför som domstolen har medgett att då en klagande i sitt klagomål begär ogiltigförklaring av det tysta beslutet att avslå dennes begäran om bistånd, skall klaganden anses ha yrkat ersättning för den skada som nämnda beslut kan ha orsakat honom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 januari 1989 i mål 224/87, Koutchoumoff mot kommissionen, REG 1989, s. 99, punkt 10).
- 36 Det framgår i förevarande mål tydligt av ordalydelsen i Anna Maria Campograndes klagomål att hennes exakta begäran om ersättning endast grundades på den skada som följde av kommissionens rättsstridiga vägran att lämna bistånd.
- 37 Anna Maria Campogrande har däremot inte inför förstainstansrätten anfört ytterligare argument eller grunder till stöd för detta ersättningsyrkande. Klaganden anförde i praktiken ett nytt ersättningsyrkande som grundades på en ny skada, nämligen den som var resultatet av de repressalier som på hennes avdelning utövats mot henne till följd av att hon ingett sitt klagomål.
- 38 Även om de skulle antas vara riktiga är nämnda repressalier emellertid inte en följd av kommissionens tysta beslut att avslå klagandens begäran om bistånd, vilket ogiltigförklarats genom den överklagade domen, utan en direkt följd av att klaganden gett in sitt klagomål. Även om detta yrkande följaktligen ingår i samma sammanhang, utgör det ett yrkande om skadestånd som skiljer sig från det yrkande som ingår i klagomålet och som därför skall prövas som ett nytt yrkande vilket som sådant skall avvisas.

- 39 Den andra grunden beträffande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning då den drog slutsatsen att detta yrkande skall avvisas saknar således fog och kan inte godtas.

Den tredje grunden, beträffande förstainstansrättens vägran att döma då den underlät att pröva villkoren för kommissionens ansvar

- 40 Till stöd för denna grund har Anna Maria Campogrande hävdade att de tre villkoren för ansvar är uppfyllda. Kommissionen har begått ett fel, klaganden har lidit en ideell skada och det föreligger ett orsakssamband mellan det felaktiga handlandet och skadan. Klaganden kritiserar förstainstansrätten för att inte ha uttalat sig om de utlösande händelserna, vilka utgörs av dels sexuella trakasserier, dels kommissionens felaktiga inställning. Förstainstansrätten skall enligt klaganden inte heller ha prövat huruvida klaganden lidit någon ideell skada med motiveringen att den inte är behörig att rikta ålägganden till administrationen.
- 41 Domstolen konstaterar att förstainstansrätten fastställt att kommissionen begått ett misstag genom att lämna klaganden i osäkerhet beträffande utgången av hennes begäran om bistånd och att detta misstag orsakar Anna Maria Campogrande en ideell skada. Förstainstansrätten ansåg emellertid att ogiltigförklaringen av det omtvistade beslutet i sig utgjorde en lämplig ersättning av denna skada.
- 42 Vad däremot gäller de sexuella trakasserierorna ansåg förstainstansrätten, efter att ha prövat klagandens påståenden i detta avseende, att dessa inte styrkts och ogillade yrkandet om ersättning härför.

- 43 Slutligen, även om förstainstansrätten med rätta erinrat om att gemenskapsdomstolarna inte är behöriga att rikta ålägganden till kommissionen, var det enbart i syfte att ogilla klagandens yrkande om att hennes karriär skulle återupprättas och inte för att vägra att pröva frågan huruvida den påstådda skadan förelåg.
- 44 Även om Anna Maria Campograndes påstående för övrigt syftade till att visa att den ersättning som ges i den överklagade domen är otillräcklig, skall det understrykas att sedan förstainstansrätten fastställt att en skada föreligger är den ensam behörig att, inom ramen för talan, bedöma hur och med vilket belopp denna skada skall ersättas (dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 81), med följd att denna bedömning inte senare kan prövas av domstolen.
- 45 Av allt det ovan anförda följer att överklagandet i vart fall inte kan vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden, auseende åsidosättande av rätten till försvar

- 46 Anna Maria Campogrande har hävdatt att förstainstansrätten, genom att grunda sitt avgörande på en administrativ utredning vari rätten till försvar åsidosattes, själv har åsidosatt denna rätt.

47 Genom detta enda påstående har klaganden för det första inte visat att denna utredning gjorts i strid med rätten till försvar. För det andra har hon inte bevisat att förstainstansrätten enbart grundat sig på denna utredning, eftersom hon, under förfarandet, fritt kunnat uttrycka sig i sin talan och i en senare inlägga, och eftersom Anna Maria Campograndes egna uttalanden, såsom påpekas i punkt 28 i förevarande dom, förekommer bland de omständigheter i utredningen som återgetts i motiveringen till den överklagade domen.

48 Således kan överklagandet inte vinna bifall på den fjärde grunden.

49 Av vad ovan anförts följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

50 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Även om domstolen enligt artikel 122 i rättegångsreglerna, utan hinder av vad som föreskrivs i artikel 69.2, i mål där en tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat, kan förplikta parterna att dela rättegångskostnaderna när så anses skäligt, saknas skäl att med hänsyn till omständigheterna i målet tillämpa dessa bestämmelser. Kommissionen har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i överklagandet. Eftersom klaganden har tappat målet i sin helhet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Anna Maria Campogrande skall ersätta rättegångskostnaderna i överklagandet.

Macken

Puissochet

Cunha Rodrigues

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 april 2002.

R. Grass

F. Macken

Justitiesekreterare

Ordförande på tredje avdelningen